

Συγγροῦ μονωδία,
φρικτὴ θρηνηδία.

Ἄλοι μου τοῦ κακόροικου ἰντάπαθα καὶ μπάλι !
Ἄλοι κανίς τὸ δάναιο ἐν θέλει νὰ γκαλύψη!
Ἄλοι, σιὸρ Χαρίλη μου, τί κανονιά μεγάλη
ἔγα καὶ μπάλι ν' ἀκουσθῆ... ἄλοιμου θὰ μοῦστρίψη!
Ἄλοι ὁ διαβολόλωλος ἰντάθιλα νὰ μπλέξω,
καὶ τώρα τί νὰ σοφιστῶ καὶ πῶς καὶ ποῦ νὰ τρέξω!

Καὶ ἐν ἀκούτενε ἔσεῖς ποῦ εἴσαστεν ἴστα ξένα;—
Μισὲ Σκουλούδη ἡσβυσα καὶ πιγὸς θὰ βοηθήση;
καὶ σύ, διαβόντρον Κορωνιέ, ποῦ χάνομαι γιὰ ἴσένα,
ἴντα δηλοῖ, κακόσορτε, πῶς μένεις ἴστο Παρίσι;
Τὸ δάναιο νὰ γκαλυφθῆ ἐν ἔχουμε ὀρπίδα,
καὶ πνίγεται, χροῦσέ μου γυιέ, γκουβέρο καὶ πατρίδα.

Πάρτεν, χαρῶ σας, μετοχαῖς, πάρτενε κι' ὄσα ὄσα,
πάρτεν γιὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴν κλίκα μέλος,
πάρτεν ἴστα τριακόσια, πάρτενε ἴστα διακόσια,
πάρτενε μιὰ, πάρτενε δυό, πάρτεν, θὰ πάρη τέλος.—
Καλὲ σεῖς ἐν ἀκούτενε τῆς μπόρσας καραούλια;
θέτεν νὰ σᾶς βροντήξουνε ταμπούρα καὶ νταούλια;

Καὶ τώρα πῶς θὰ θρέψουμε τόσην ἐμπιστρατεία;
κι' ὄστερις πῶς θὰ θρέψουμε τὴν *Κίχλα* καὶ τὴν *Κίσα*,
καὶ πῶς θὰ κάνουμε καμνιά κινούργγια ἐκστρατεία,
καὶ πῶς θὰ πᾶμε τώρα πιά στὴν Πόλι ὀλοῖσα;
Καὶ πῶς νὰ μλέξ' ὁ κουζουλὸς σὲ τούτην τὴν καρέγια;
Ἄχοῦ, καὶ πῶς ἐν μοῦσκασες λοιπό, σιὸρ Ἀντρέγια;

Ἄφοῦ, ἐν θέλω σπῆτιμου νὰ τρέξη πρὸ κανίς σας
ἐν κάνω πρὸ ροδόμελι, σορμπέγια καὶ χαρβάδες!
ἐν θέλω πρὸ, σιμάματα, ν' ἀκούσω τὴ φωνή σας,
ἐν θέλω πρὸ ἀποκηαῖς, ἐν θέλω μασκαράδες,
δντις τὸ δάναιο ὀχονοῦς τραβᾶ κατὰ διαβόλου,
κι' ἐγὼ ἐν προφιτάρισα, ὡς βλέπετεν, καθόλου.

Δρέψατεν μπάλιν, ἐρασταί, προμέσσαις καὶ λαχεῖα,
δρέψατεν Λαύρια, μετοχαῖς, δρέψατεν ὅ, τι θέτεν,
γιὰ ἴμὲ τὸ δάναιο ἡσβυσεν ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα,
ἐμὲ νὰ μὲ ξεγράψατεν, ἐμένα νὰ μὲ κλαῖτεν.—
Ἐν εἶν' ὁ βίος δάνειος παντοτεινὰ, ἐν εἶναι,
οὔτε χρηματιστήριο, χαρῶ σας, αἱ Ἀθῆναι!